

Class 38: emisja radiowa; usługi łączności i transmisji; emisja lub nadawanie programów drogą radiową; transmisja satelitarna; naziemna telewizja cyfrowa, telewizja kablowa, cyfrowa i szerokopasmowa emisja lub nadawanie programów drogą radiową; transmisja programów dźwiękowych (za pomocą jakichkolwiek środków); zapewnianie dostępu do wiadomości, aktualności i informacji sportowych; informacja o telekomunikacji (w tym strony internetowe); telekomunikacja lub komunikacja lub łączność lub transmisja programów radiowych;

Klasa 41: rozrywka dostarczana drogą radiową; prezentacja i dystrybucja programów radiowych; dostarczanie wiadomości, aktualności i informacji sportowych; informacja o wiadomościach, aktualnościach i o edukacji; dystrybucja programów radiowych; dostarczanie programów radiowych;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w pozostałym zakresie;
- uwzględnienie sprzeciwu i odmowę rejestracji podważanego znaku towarowego Unii Europejskiej w odniesieniu do wszystkich towarów i usług;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2016 r. – Migros-Genossenschafts-Bund/EUIPO Luigi Lavazza (CREMESPRESSO)

(Sprawa T-189/16)

(2016/C 232/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Migros-Genossenschafts-Bund (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Treis)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Luigi Lavazza SpA (Turyn, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Luigi Lavazza SpA

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „CREMESPRESSO” – zgłoszenie nr 8 919 541

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie R 2823/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono w niej odwołanie właściciela unijnego znaku towarowego i w jakim stwierdzono w niej częściową nieważność decyzji EUIPO z dnia 24 października 2014 r., a mianowicie w odniesieniu do „urządzeń do wyrobu lodów, urządzeń do wyrobu sorbetów, a także ekspresów do kawy” z klasy 11 i w odniesieniu do „elektrycznych urządzeń do kruszenia lodu” z klasy 7;

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – NF/Rada Europejska

(Sprawa T-192/16)

(2016/C 232/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NF (Lesbos, Grecja) (przedstawiciel: B. Burns, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności porozumienia pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowanego „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że porozumienie pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowane „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”, jest niezgodne z prawami podstawowymi Unii, a w szczególności z art. 1, 18 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Turcja nie jest bezpiecznym krajem trzecim w rozumieniu art. 36 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, 13.12.2005, s. 13-34).
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca twierdzi, że dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212, 7.8.2001, s. 12-23) powinna była zostać transponowana.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że podważane porozumienie jest w rzeczywistości wiążącym traktatem lub „aktem” wywierającym skutki prawne w odniesieniu do skarżącej i że uchybienie postanowieniom art. 218 TFUE lub art. 78 ust. 3 TFUE (łącznie lub osobno) prowadzi do nieważności tego porozumienia.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca twierdzi, że został naruszony zakaz dokonywania wydaleń zbiorowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.